

Pochválen buď Ježíš Kristus!

Milí přátelé!

Doba postní jubilejního roku Milosrdenství je v plném proudu. Na dnešní den nám předkládá matka Církev Boží Slovo, které většina nás zná pod názvem: **Podobenství o marnotratném synu** - jeden z klíčových textů Jubilea.

Možná tento text budeme vnímat jinak, když si přečteme myšlenku z včerejší postní promluvy papežského kazatele P. Cantalamessy, který Boží Slovo definoval s odkazem na sv. Augustina na **slyšitelnou svátost**:

Papežský kazatel pak vyprávěl příhodu z jednoho televizního programu, ve kterém vystupoval a kde byl přítomen také bývalý alkoholik, který tam líčil, jak se dostal ze své závislosti. On i jeho rodina byli již na pokraji zoufalství a jednou – vyprávěl onen muž - se spolu se svojí manželkou účastnil biblické hodiny. Někdo přečetl úryvek z Písma a on uslyšel větu, která jím hluboce pronikla a naplnila jej jistotou, že je uzdraven. Pokaždé když měl pak chuť se napít, vzal Bibli, otevřel ji na stejném místě, přečetl si onu větu a cítil, jak opět dostává sílu odolat pokušení. Když během onoho televizního vystoupení – pokračoval otec Cantalamessa – měl onu větu vyslovit, zlomil se mu dojetím hlas. Byla to věta z Písma: „Tvé milování je nad víno lahodnější“ (Pís 1,2). Odborníci by nad touto aplikací mohli ohrnovat nos, ale onen uzdravený muž může říkat: „Byl jsem mrtev a nyní jsem živ“.
Doporučuji rozjít nad textem promluvy P. Petra Vrbackého v Měříně. Přiznávám také úžas a dojetí pro přečtení rozhovoru s P. Pavlem Šenkyříkem.

Srdečně Vás s P. Tomášem Holcnerem a našimi obětavými zpovědníky zveme v pondělí 14.3. do Křížanova, kde v 17 hodin začne - dá-li Bůh a všichni svatí - pouť Nový Jeruzalém.

Boží požehnání vyprošuje - jáhen Ladislav

Nový Jeruzalém č. 3/2016

Zpravodaj pro 195. prosebnou mariánskou pouť, která se bude konat (dá-li Pán Bůh) v Křížanově - v pondělí **14. března 2016 v 17 hodin.**

Zpráva o pouti NJ a průběhu stálých modliteb v Měříně.

V pondělí 15. února 2016 přijelo a přišlo na pouť NJ do Měřína pět autobusů, auty a pěšky asi 400 poutníků. Svátost smíření udělovalo 9 zpovědníků - Pán Bůh zaplat' za jejich obětavou službu. **Modlitby a mši svatou jsme obětovali na úmysly poutí Nový Jeruzalém:**

- 1) o nová a trvalá kněžská a řeholní povolání
- 2) o věrné a obětavé spolupracovníky duchovních
- 3) o vzrůst víry v našem kraji
- 4) o pokoj a mír ve světě a v našich rodinách
- 5) o život těla a duše pro všechny počaté děti
- 6) na smír za hříchy celého světa

Kázání P. Mgr. Petra Vrbackého na pouti NJ v Měříně:

Sestry a bratři! Tuto slavnost našeho setkání a putování prožíváme v **době postní a zároveň v mimořádném roce spásy, v roce milosrdenství** a to má určit souřadnice, podle kterých máme **pochopit dnešní Boží Slovo**. Pak právě v tomto světle máme hledat, to co nám Pán Bůh dnes chce zvlášť říct. A je důležité, abychom správně pochopili tyto souřadnice, protože ony **určují cíl**. A když jsme řekli, že **jsme na cestě, jsme poutníci**, kteří chtějí někam doputovat, pak **musíme vědět kam**. Cíl musíme dobře znát. Jít bez znalosti cíle, znamená dobrovolně se

oslepit, jenom tak chaoticky se motat, bloudit. **Prožíváme rok milosrdenství a v něm chceme správně prožívat půst**. To první co si musíme připomenout – i když to určitě bylo řečeno vícekrát – že totiž **rok milosrdenství není rok nějaké všeobecné amnestie**, nějakého generálního pardonu, jak jsme to mohli slyšet v nějakých médiích: „*Papež vyhlásil všeobecnou amnestii všech hříchů.*“ Je to **rok v kterém máme obnovit a znovu nastolit vztah s Bohem a s lidmi a to síle Božího milosrdenství**. Je to jakýsi nový začátek, ale zároveň návrat ke kořenům, k tomu na čem **stojí naše víra a náš život s Bohem**. A tak by nás mohly zajímat **podmínky**, jak tento vztah s Bohem a s lidmi obnovit a znovu nastolit. A k tomu přichází dnešní Boží Slovo, které nám nabízí celou řadu impulsů. Takové množství, že si z nich musíme každý vybrat, to co odpovídá naší situaci, našemu naladění. Ta první a základní věc je nám všem společná. Hned na začátku slyšíme v prvním čtení z knihy Mojžíšovy: „*Bud'te svatí, poněvadž já Hospodin jsem svatý.*“ Možná nás to zarazí, protože svatost je pojem, s kterým zápasíme nejsme s ním vždy naplno srozuměni. Máme před tím slovem jakýsi ostych, možná máme pocit, že je to něco, co se nás netýká, ne že bychom až tak nechtěli, ale spíš, že si **netroufáme**. Vzpomínám na rozhovor s jednou paní – ptal jsem se jí: „*Chcete být svatá?*“ – Ona se polekala a řekla: „*Kdepak pane faráři, to není nic pro nás, normální lidi. To je tak možná pro vás.*“ **Máme pocit, že být svatý znamená být nenormální**. Ale to tak vůbec není. Je to proto, že my si pod pojmem svatost představujeme mimořádnosti, zázraky, hrdinství, mučednictví. To co známe z životopisů světců. Ale ona je také **svatost každodenního života, svatost všedního dne, která spočívá v tom, že člověk žije s Bohem ve velmi radostném, důvěrném přátelství, ve vztahu s ním**. A tuto svatost rozhodně musíme přijmout, jako cíl našeho pozemského života. Také jako cestu zpodobnění Boha v tomto světě. Máme být Božím obrazem. Máme být jakousi Boží tvář. „*Bud'te svatí, protože já Hospodin váš Bůh, jsem svatý*“ Jestliže chceme být Božím svědky, Božími služebníky, nelze jimi být jinak než **právě cestou svatosti**. Ale, když už se tímto cílem ztotožníme a budeme naslouchat Božímu slovu dál, možná **budeme překvapeni**, protože to další v čem je vysloven jakýsi praktický návod, jakési praktické rady na cestě ke svatosti, jakoby odbočilo od toho co bychom my dál očekávali, že nám bude Bůh nabízet. My bychom očekávali jako nástroj svatosti, především to co my považujeme za zbožné: **Modlitbu, rozjímání, sebezápor, mši svatou, a tak dál.....**a Boží Slovo namísto toho obrací pozornost k tomu co je zdánlivě všední, co zdánlivě nemá vůbec žádné zbožné předznamenání, žádný zbožný nadpis, ale **co ve skutečnosti tvoří ten nejvlastnější grunt, jádro svatosti jako takové**. Obrací naši pozornost k tomu co je v našem životě **spravedlivé, poctivé, slušné a žádoucí** – jak pro nás osobně, tak pro naše vztahy a potom pro náš život s Bohem. Je to logické, pochopitelné, protože naše zbožnost je vždycky nějak osobní, soukromá a její ovoce nebo **užitek vždycky nejdřív sklízí člověk sám**. Ale zde nám **Boží slovo nabízí dobro**, které přesahuje osobní rámec. A už nejde jenom o mě samotného, o to co mě nějakým způsobem posune blíž k Božímu království, co mě uschopní pro nebe, ale jde o to, že se **otevírám druhým**, že i jim otvírám jakousi šanci, že společně s nimi se mohu **Bohu otevřít a navázat vztah s ním**. Proto taky mnohá přikázání, tak jak je známe z Božího zákona řeší rovinu společenského, společného života, a proto také náš rok Milosrdenství a naše dnešní putování **nesmí odeznít jenom v nás**. Ale musí mít jakýsi přesah, musí mít nějaký důsledek, musí přinést nějaké ovoce také pro ty, s kterými žijeme a ke kterým se odsud zase vrátíme. A to je možná jakýsi **první údiv**, který tady dnes společně prožíváme – že tu nejsem jenom za sebe a nejsem tu jen kvůli sobě, ale že i když jsem tu třeba sám z rodiny, ze společenství, z farnosti, vždycky platí – **jsem tady za druhé a pro druhé**. Když se potom podíváme na ta jednotlivá přikázání nebo rady, tak jak je Hospodin prostřednictvím Mojžíše předkládá Božímu lidu, tak v tom textu můžeme vysledovat jakési **tři roviny**: Jsou tam ustanovení, které **chrání hmotnou spravedlnost**, ale také ustanovení, která chrání to co bychom nazvali **duchovním bohatstvím**, a konečně jsou tam ustanovení, která chrání **vztahy**. A to poslední jak v rovině niterné – **osobní, vnitřní, tak taky v rovině vnější**. Myslím, že zase nejvíc jsme srozuměni a nejnornálnější nám připadají ta ustanovení, která se týkají majetku. Je nám jasné, že krást a podvádět je nepřijatelné a určitě to nijak nezpochybujeme, určitě se snažíme těmto nárokům dostát. **Ale Boží slovo jde dál** a chrání i **duchovní majetek**, duchovní bohatství – **chrání dobré jméno, čest, pravdu, úctu k člověku, úctu k Bohu, chrání**

svobodu před ztotočením jakoukoli manipulací. Chrání šetrnost vůči slabým, a tak dál. A my když se rozhlédneme kolem sebe, tak chápeme, že je to něco velmi aktuálního, že ten důraz je zde položený velmi vhodně právě pro nás a pro naši dobu. Protože právě zde na tomto bohatství je svět a člověk v něm **nestydatě okrádán.** A my vlastně můžeme přispět k vysvobození, k narovnání, k uzdravení - právě v tomto roku milosrdenství. Jak můžeme přispět? Odpověď je jasná. **Především tím,** že my sami na tom (okrádání) nebudeme mít podíl, že my sami to nebudeme přijímat, že s tím nebudeme spolupracovat, že neotevřeme dveře svého nitra čemukoliv co se **proti těmto Božím přikázáním proviňuje.** Jak nás zlobí, když se někde lže, když se pomlouvá, když jsou lidé osočováni. Na druhou stranu se musíme zeptat, dobře, když mě to zlobí, v té televizi, ve zprávách – **dokážu to vypnout** a neposlouchat to dál? Když se lže v novinách, dokážu si je nekoupit? Dokážu spolknout nepatřičné slovo, kterým bych se svezl na té obecné vlně rozhořčení, nadávání, kritizování, nespokojenosti – tak jak je toho dneska plno? I to je náš **příspěvek v tomto roce milosrdenství,** abychom přispěli k vysvobození z toho co člověka ztotočuje. A konečně to Boží Slovo předkládá také téma našich vnitřních vztahů s lidmi - naše předpojatosti, zášti a nebo podezřívání nebo opovržení. Asi si musíme sáhnout do svědomí a přiznat, že jsme s lidmi **dřív hotoví než se vůbec mohou jakkoli projevit.** Člověk ještě nic neřekl, ještě nic neudělal a my víme jaký je, máme ho zaškatulkovaného, už ho máme ohodnoceného, už nám nikdo nemusí nic říkat, protože my víme své. To kouzlo proměny vztahu k lidem spočívá ve vnitřním přeladění. Často si říkáme – myslím si o někom něco špatného, ale **když mu to neřeknu, tak je v pořádku,** že si o něm myslím svoje. Ale není to v pořádku. **V pořádku to bude, že si o něm nebudu nic zlého myslet, že ho nebudu soudit, že se nenechám strhnout k pýše, že můj vnitřní vztah k lidem bude pozitivní, dobrý, radostný, vstřícný a to už dá nějakou práci a souvisí to s naší důvěrou, důvěrou v Boha, protože všichni jsme v jeho rukou a On ví velmi dobře co je v člověku a jakým způsobem, jakou cestou jednoho každého z nás povede k Sobě.** Pak teprve přichází Evangelium dnešního dne a s ním další překvapení. Jestliže Starý zákon ukázal cosi o začátku naší cesty, Evangelium dává nahlédnout **budoucnost,** abychom se mohli těšit. V Evangeliu vidíme úžas a překvapení, **jak jinak se věci mají, než bylo očekáváno.** Ti v tom podobenství – obojí – ocenění i odsouzení, jak jsme slyšeli – velmi se **diví a nechápou,** odkud se to vlastně vzalo. Oni, když žili, konali, tak si nebyli vědomi toho, že to má nějaké možné předznamenání, že se odehrává něco v jejich vztahu s Bohem – Pane, kdy jsme tě potkali, abychom ti pomohli a nebo nepomohli. A Ježíš v tom podobenství říká, **kdykoli jste cokoli udělali, pro jednoho z těch nejposlednějších.** I to je bratři a sestry k naší naději, k radosti, k optimismu. I dnes jsou lidé, kteří ani netuší, že to co dělají má **vztah k Bohu a věčnosti.** Konají dobro. Toto **dobro je jejich cestou do Boží náruče.** A je to tak i v našem životě a je to jistě radostná a důležitá věc. Možná, že nás mohlo dnešní Boží Slovo naladit k větší důvěře, k většímu odhodlání, k větší radosti. Ale v každém případě platí, že je třeba jednat, dokud platí ono **DNES. Máme před sebou ještě dalekou cestu a žádný z nás neví, kterým směrem se bude ubírat To podstatné a důležité je, že na každém kroku této cesty je s námi Bůh. Že v našem vnitřním vztahu s Ním může být zakotveno všechno co děláme. A že tam, kde naše lidské možnosti končí, ty Boží teprve začínají. Mějme to na paměti. A ve veliké důvěře se znovu svěřujeme do Božího milosrdenství. Amen.**

Po zaplacení autobusů a nutné režie zůstalo **3 574 Kč,** které jsme poslali na pomoc iniciativě Antiochia. Pán Bůh zaplat'. Poděkování patří také místnímu faráři P. Josefovi a všem farníkům z Měřína, kteří celou pouť velmi dobře a obětavě organizačně připravili. **Díky za každodenní modlitbu na výše uvedené úmysly poutí NJ.**

Představení a rozhovor s hlavním celebrantem poutě NJ v Křižanově, kterým je P. Mgr. Pavel Senkyřík, děkan a farář ve Velkém Meziříčí a Borech:

Stručné představení – věk, dětství, mládí, studia, působisté Narodil jsem se v Brně v porodnici na Obilním trhu v den památky svaté Anny v roce 1976. Dětství jsem prožíval ve vesnici Velatice, ta je vzdálena asi 15 kilometrů od Brna směrem na Olomouc. Prošel jsem důkladnou katolickou výchovou, která mě „poznamenala“ na celý další život. Tato výchova probíhala nejprve v rodině a pak ve společenství mladých ve farnosti Pozoříce. Základní školu

jsem absolvoval v Mokré, pak jsem byl poslán do učení na kuchaře, tam jsem taky odmaturoval. A to další jsem si po roce rozhodl sám. Teologický konvikt v Litoměřicích, studia a pobyt v Olomouci. První farnost, kde jsem se setkal s pastorační tvář v tvář, bylo Blansko a Adamov, to byla krátká jáhenská štace, pak kaplanská místa Fryšava, Boskovice, Brno sv. Jakub, a místo, kde už jsem byl „svým pánem“, první farářské a zatím nejdelší, Brno sv. Augustin, tam jsem působil 10 let. **Otče, co podstatného jste se v dětství naučil od rodičů?** Pracovat a nebrat život na lehkou váhu, být trpělivý, vážit si lidí. Rodiče mě vedli ke Kristu a pak mě nechali jít svoji další cestou dál – ono už jim asi moc jiného nezbylo. **Co bylo tím nejdůležitější impulsem pro rozhodnutí stát se knězem?** Díky společenství mladých jsem získal osobní zkušenost s Kristem a církví. Kde bych byl, kdybych je tehdy nepotkal. **Kdo byl nebo je pro vás kněžským vzorem?** V životě jsem potkal spoustu kněží, kteří mě inspirovali a stále inspirují. V mém dětství to byl P. Metoděj Slavíček, farář v domovské farnosti Tvarožná, ten mě pokřtil, přivedl ke stolu Páně, připravoval na biřmování a pak byl ještě přítomen u mé první mše svaté, to už jako emeritní. Inspirací je pro mě i řada kněží kamarádů, v těchto dnech bych rád vzpomenu na zemřelého minoritu P. Roberta Mayera, se kterým jsme spolupracovali v Brně na díle Obnovy v Duchu svatém. Každý jsme byli jiný, ale Robertovo nadšení pro Krista, jeho veliká důvěra v Boha a důvěra v modlitbu, byla pro mě nastaveným zrcadlem. Na něm jsem viděl, jak Ježíš skrze své služebníky dál činí své dílo spásy. V nasazení nových možností v hlásání Božího Slova je pro mě velkým vzorem urputný a houževnatý P. Martin Holík. V pohledu zpět vidím, že dílo Proglasu je dílo obdivuhodné. Upřímně, potichu taky píšu, aby nezpychnul, že v mnohém mě inspiruje taky můj současný kaplan P. Jaroslav Sojka, já jsem už toho spoustu zapomněl a on mi to připomíná. Potichu píšu: „Jarku díky“ **Co považujete na službě kněze za nejdůležitější a nejkrásnější?** Láska ke Kristu a láska k Božímu lidu. **Co může věřící člověk dělat pro to, aby vzrostla víra v jeho okolí?** Nestydět se za víru v Ježíše Krista, být ochoten přiznat i své chyby a nedostatky a tak žít pravdivě. **Co vidíte jako důležité, na co kladete důraz ve Vaší práci, ve svém životě?** Stálá otevřenost Duchu svatému. **Mohl byste nám přiblížit úmysl sbírky, která je dnes obětována na DCŽM MAMRE Osová Bítýška?**

Jak už jsem napsal, v mém duchovním životě, na cestě ke kněžství, ve vztahu k Bohu bylo důležité společenství vrstevníků. Proto si myslím, že místo a aktivity, kde se schází mladí lidé, aby se sdíleli o věcech víry a společně se modlili, je vždy důležité podpořit. **Kde vás nejvíc „tlačí boty“?** Proto, aby boty netlačily, jak už jsem v životě pochopil, je třeba překonat počáteční bolest a boty rozejít. Pokud boty nejsou vyložené malé, pokud jsou ze solidního materiálu, tak povolí! Jinak je lépe boty vyhodit a zbytečně neničit nohy. **NA co se nejvíc těšíte?** Na prázdniny. **Co Vám udělalo v poslední době radost?** Radostí jsou pro mě moji „noví“ farníci, tým spolupracovníků na faře a v děkanství. Po krátké době, se v tomto kraji, díky těmto lidem, cítím doma. Přiznám se, že vše vybaleno ještě nemám, nějak jsem to nestihl, ale to je můj opakovaný problém. **Co je pro rodiny podstatné co potřebují, čím může církev rodinám pomáhat, jak to prožíváte ve své službě?** Každá rodina nese svoje radosti i bolesti. Církev nemůže vyřešit všechny problémy, ale nesmí být vůči jakýmkoli problémům lhotejná, musí se vždycky modlit a to není málo, a musí se stát oporou hledajícím. Církev nesmí být jen morální institucí, která pojmenovává chyby a hříchy rodin, ale musí přijmout mentalitu Ježíše, který mluvil, sdílel společenství u stolu a přátelství s těmi, kdo zbyli na okraji společnosti. **V rodinách je třeba: ODPUŠTĚNÍ a SKROMNOST Jubilejní Rok Božího milosrdenství:** Několik let jsem si myslel, že jsem jednal vůči jedné osobě spravedlivě a byl jsem v právu a že bylo správné, že jsem byl vůči ní tvrdý,. Při pouti Nového Jeruzaléma ve Velkém Meziříčí, mě napadlo, že vůči této osobě jsem byl nemilosrdný. To mě nikdy před tím nenapadlo a dost to se mnou zatrášlo. Být nemilosrdný – to leze až mráz po zádech.

Věřím, že Bůh nám bude dál ukazovat všechny vztahy novými očima, ne očima naší spravedlnosti, ale očima jeho milosrdenství a povede nás k pokání. Za milost nového pohledu, uvedení do pravdy, patří Bohu chvála.

Pozvánky:

Postní duchovní obnova Římskokatolická farnost sv. Petra a sv. Pavla ve **Štěpánově n/Svr. vás všechny srdečně zve na postní duchovní obnovu**

v sobotu 12. března 2016 vedenou P. Ing. Mgr. Pavlem Habrovcem, farářem v Radostíně a Pavlově. Duchovní obnova je pro farnost a zájemce z širokého okolí. Téma: **Milosrdenství**. Začátek v 9 hodin, v programu budou tři přednášky, občerstvení na faře, svátost smíření, pobožnost křížové cesty, mše svatá a svátostné požehnání, předpokládaný konec v 16,00.

1. Poutní výlet rodin s dětmi. 14. 5. 2016. Dopoledne - Svatá brána v Kostelním Vydří. Odpoledne – buď Jihlava ZOO nebo Aquapark nebo Telč - památky (podle volby poutních výletníků).

2. Pěší pout' do kostela Božího milosrdenství ve Slavkovicích a k Svaté bráně ve Žďáře – z Olešnice, přes Bystřici – 17. a 18. 6. 2016.

3. Jižní Čechy IV. – 22.- 24.7. 2016. Přihlášky na tyto tři akce u jLK.

Plán konání prosebných putovních mariánských poutí NJ rok 2016 a výhled na 2017:

	12. května	Bohdalov	13. června	Bystřice
13. července	Oslavice	11. (16.) srpna - 200. pout' NJ - Olešná	13. září	Pavlov
13. října	Jámy	14. listopadu	Budišov	12. prosince
2017	leden	Velké Meziříčí	únor	březen
	duben		květen	Nové Veselí
	červenec	Oslavice	srpen	Olešná
	říjen		listopad	prosinec
				Křižanov
				červen
				září
				Radostín
				Olešnice

Se souhlasem místního pana faráře je možné přihlásit další farnosti - pořadí je určováno heslem – kdo dřív přijde -

Srdečné pozvání na 196. pout' NJ – ve středu 13. dubna 2016 v 18 hodin do Radešínské Svratky – hlavní celebrant: P. Paweł Pruszyński SAC

Pán Bůh zaplať za Vaše dopisy a příspěvky do tohoto zpravodaje. Zprávy, oznámení, články, pozvánky do tohoto zpravodaje můžete posílat na níže uvedenou adresu. Uzávěrka příštího čísla je 20. 3. 2016. Po přečtení můžete dát přečíst svým známým, nemocným.

Zpravodaj NJ sestavuje, vydává, o Vaše modlitby prosí a všem čtenářům žehná – jáhen Ladislav Kinc, 59264 Prosetín 79, tel č. 516 463 315, 606 948 970, 731136801(církevní síť) e.mail–kinc@biskupstvi.cz

Plakátky, zpravodaje a vše ostatní také na internetových stránkách: www.rovecne.farnost.cz.